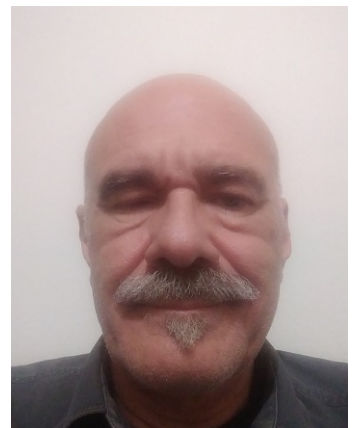

Το πλοίο που βυθιζόταν και ο άντρας που παραμέρισε τη γυναίκα του για να πάρει θέση στη σωσίβια λέμβο...Μία συγκινητική, διδακτική ιστορία για τις ανθρώπινες σχέσεις – Από το facebook του συνάδελφου Μάνου Στιβανάκη

Για το **συνάδελφο Μάνο Στιβανάκη** σας έχουμε γράψει ξανά στο παρελθόν, όταν και παρουσιάσαμε μέσα από την ιστοσελίδα μας τις μοναδικές ξυλουργικές του δημιουργίες (βλ. [εδώ](#)). Ο Μάνος, με την πολυετή σταδιοδρομία στην τράπεζα (Κεντρικό, Ιπποκράτους, Διεύθυνση Οικονομικών Υπηρεσιών, Διεύθυνση Διοικητικών Υπηρεσιών, Διεύθυνση Γενικών Λειτουργιών, Διεύθυνση Γενικών Υπηρεσιών και Προμηθειών και Διεύθυνση Λειτουργικής Υποστήριξης), εκτός από την ξυλουργική που είναι η μεγάλη του αγάπη, είναι ένας συνάδελφος με πολλές ασχολίες και η αλήθεια είναι ότι συχνά εντοπίζουμε στην προσωπική του σελίδα στο facebook ενδιαφέρουσες ιστορίες με βαθύ, ανθρώπινο και θα λέγαμε κάπως... φιλοσοφικό αποτύπωμα.

Μία τέτοια ιστορία θα σας παρουσιάσουμε και σήμερα, διδακτική για τον τρόπο που αντιμετωπίζουμε τις ανθρώπινες σχέσεις, που εν τέλει είναι και ο τρόπος που αντιμετωπίζουμε τη ζωή.

«Ένα κρουαζιερόπλοιο άρχισε να βουλιάζει στη θάλασσα και έπρεπε άμεσα να εκκενωθεί από τους επιβάτες. Ένα ζευγάρι έτρεξε γρήγορα προς τις σωσίβιες λέμβους. Όταν έφτασαν όμως, είδαν έντρομοι ότι υπήρχε χώρος για να σωθεί μόνο ένα άτομο.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή ο άντρας έσπρωξε τη σύζυγό του και πριν προλάβει εκείνη να αντιδράσει, πήδηξε αυτός μέσα στη βάρκα.

Τότε η γυναίκα του, η οποία στέκονταν στο πλοίο που βυθίζονταν, φώναξε στον σύζυγό της μια φράση».

Η δασκάλα σταμάτησε την αφήγηση της, γύρισε προς τη τάξη και ρώτησε τα παιδιά:

– «Τι νομίζετε ότι του φώναξε;»

Οι περισσότεροι από τους μαθητές με ενθουσιασμό απάντησαν ότι η σύζυγος φώναξε: «Σε μισώ!», «Δεν το περίμενα ποτέ αυτό από εσένα» και «Νόμιζα ότι με αγαπούσες».

Η δασκάλα παρατήρησε ένα αγόρι που ήταν συνέχεια σιωπηλό.

Τον ρώτησε τι πίστευε ότι φώναξε η σύζυγος και αυτός της

απάντησε:

– «Κυρία, νομίζω ότι του φώναξε: «Να προσέχεις το παιδί μας»».

Έκπληκτη η δασκάλα τον ρώτησε:

– «Έχεις ακούσει ξανά αυτή την ιστορία;»

Το αγόρι κούνησε το κεφάλι του αρνητικά:

– «Όχι, αλλά αυτό ήταν που είπε και η δική μου μαμά στον μπαμπά μου, λίγο πριν πεθάνει από την αρρώστια της».

Η δασκάλα γύρισε προς τα παιδιά και τους είπε με χαμηλή φωνή:

– «Η απάντηση είναι σωστή».

Το πλοίο τελικά βυθίστηκε και όλοι όσοι δεν κατάφεραν να ξεφύγουν πνίγηκαν. Ο άντρας πήγε στο σπίτι και μεγάλωσε την κόρη τους μόνος του.

Πολλά χρόνια αργότερα, μετά το θάνατο του πατέρα της, η κόρη τους βρήκε τυχαία το ημερολόγιο του και διάβασε ολόκληρη την ιστορία. Ανακάλυψε ότι η μητέρα της, λίγο πριν επιβιβαστεί στο πλοίο, είχε διαγνωσθεί με μια ανίατη ασθένεια. Την κρίσιμη στιγμή, ο πατέρας έκανε αυτό που πίστευε ότι ήταν σωστό. Όχι για αυτόν, αλλά για την κόρη τους.

«Ήθελα τόσο να μείνω μαζί σου στο πλοίο αγαπημένη μου, ήθελα να πεθάνουμε μαζί. Αλλά για χάρη της κόρης μας, επέλεξα να σε αφήσω μόνη», έγραφε στο ημερολόγιό του.

Τα παιδιά έμειναν για αρκετά λεπτά σιωπηλά μόλις η δασκάλα τελείωσε την ιστορία της.

Η δασκάλα τότε προσπάθησε να δώσει στα παιδιά να καταλάβουν το νόημα αυτής της ιστορίας:

«Το καλό και το κακό είναι περίπλοκα και πολλές φορές πολύ δύσκολο να τα κατανοήσεις».

Αυτός είναι και ο λόγος που δεν πρέπει να επικεντρώνεται κάποιος μόνο στην επιφάνεια και να κρίνει τον άλλον χωρίς να προσπαθήσει πρώτα να κατανοήσει τις πράξεις του.

· Αν έχετε βγει να φάτε με κάποιον φίλο και προσφερθείτε να πληρώσετε τον λογαριασμό, δεν το κάνετε γιατί έχετε πιά πολλά χρήματα, αλλά γιατί βάζετε την φιλία σας πάνω από αυτά.

· Εκείνοι που παίρνουν πρωτοβουλίες στη δουλειά τους, δεν το κάνουν επειδή είναι χαζοί, αλλά επειδή καταλαβαίνουν την έννοια της ευθύνης.

· Όσοι ζητούν συγγνώμη μετά από έναν καυγά, δεν το κάνουν επειδή ξέρουν ότι υποστήριζαν την λάθος άποψη, αλλά επειδή εκτιμούν περισσότερο τον άνθρωπο δίπλα τους.

· Εκείνοι που είναι πρόθυμοι να σας βοηθήσουν, δεν το κάνουν επειδή σας χρωστάνε κάτι, αλλά επειδή σας βλέπουν ως ένα αληθινό φίλο.

· Εκείνοι που σας τηλεφωνούν συχνά, δεν το κάνουν γιατί δεν έχουν τίποτα άλλο να κάνουν, αλλά επειδή είστε στην καρδιά τους.

Μια ημέρα, όλοι θα αναγκαστούμε να χωρίσουμε από αυτούς που έχουμε σήμερα δίπλα μας.

Θα χάσετε τις κουβέντες σας, θα ξεχάσετε τα όνειρο που κάνατε μαζί τους.

Οι ημέρες θα περάσουν, τα χρόνια θα φύγουν και μια μέρα τα παιδιά σας θα δουν μερικές φωτογραφίες και θα σας ρωτήσουν:

– «Ποιοι είναι αυτοί οι άνθρωποι;»

Και εσείς θα χαμογελάσετε με αόρατα δάκρυα, και θα τους απαντήσετε:

– «Είναι οι άνθρωποι με τους οποίους πέρασα τις καλύτερες μέρες της ζωής μου.»